

art. 8 cyt. wyżej rozporządzenia ustala jedynie najpóźniejszą godzinę zamykania sklepów spożywczych. Oczywiście, w razie ustalenia dla pewnej miejscowości wcześniejszej godziny (np. godz. 6-ej) otwierania niektórej kategorii sklepów spożywczych, ogólna ilość godzin otwarcia tychże sklepów nie mogłaby przekraczać normy wskazanej w art. 2 cyt. rozporządzenia (t. j. dwunastu godzin).

Równocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na ogłoszone w Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 550 rozporządzenie o kategoriach sklepów spożywczych i warunkach jakim winny odpowiadać jadłodajnie. Z chwilą wejścia w życie tego rozporządzenia winny ustać takie anomalje jak handlowanie przez sklepy spożywcze w godzinach przeznaczonych dla jadłodajni, co się dotąd często dzieje pod płaszczykiem rozmaitych owocarni, herbaciarni, piwiarni i t. p.

Weissbrod

Dyrektor Departamentu

406.

O K Ó Ł N I K

Urzędu Wojewódzkiego Kieleckiego Nr 175

z dnia 4 listopada 1930 r.

(Sm. 3348/12) w sprawie wymiaru opłat drogowych od gruntów państwowych.

Panom Przewodniczącym
Wydziałów Powiatowych
województwa kieleckiego.

Przesyłam poniżej okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 187 z dnia 16 października 1930 r. Nr SF. 2366/3 do wiadomości i zastosowania przy wymiarze opłat drogowych od gruntów państwowych.

Za Wojewodę: *Dr. Serafin*

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Warszawa, dn. 16.X.1930 r.
Nr SF. 2366/3.

**W sprawie opłat drogowych
od gruntów państwowych.**

O K Ó Ł N I K Nr 187

Do Pana Wojewody w:

Warszawie, Kielcach, Lublinie,
Białymstoku, Brześciu n/Bugiem,
Nowogródku, Łucku, Wilnie,
Łodzi, Poznaniu, Toruniu.

Okólnik z dnia 19 lutego 1927 r. Nr 43 (SF. 842/27). uzupełniony okólnikiem z dnia

8 kwietnia 1927 r. Nr 73 (SF. 1953/27), zmian niniejszem przez nadanie jego punktowi 4, lit. a, następującego brzmienia:

„4) obciążenie opłatami drogowymi poszczególnych płatników nie może przekraczać:

a) 75 proc. przypadającego na płatnika zasadniczego państwowego podatku gruntowego względnie w b. zaborze pruskim 75 proc. takiegoż państwowego dodatku do podatku gruntowego, a od gruntów państwowych: w b. zaborze rosyjskim — 75 proc. idealnego zasadniczego podatku gruntowego, zaś w b. zaborze pruskim 75 proc. idealnego zasadniczego dodatku państwowego do podatku gruntowego na przekroczenie normy 75 procentowej zezwalać mogą PP. Wojewodowie, z którymi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały wojewódzkie (izby wojewódzkie), do wysokości 100 proc. w tych wypadkach, gdy potrzeby drogowe bezwzględnie tego wymagają, a obciążenie takie nie nadwyręży zdolności płatniczej rolników”.

Powyższa zmiana wywołana została następującymi okolicznościami:

Jeśli chodzi o wymiar opłat drogowych od gruntów państwowych w b. zaborze rosyjskim, to według stanu dotychczasowego podstawę wymiaru stanowił samoistny podatek komunalny od tych gruntów w sumie, pobieranej na rzecz gminy i powiatowego związku komunalnego łącznie. Ponieważ jednakże przy wymiarze tegoż samoistnego podatku — analogicznie do dodatku komunalnego do państwowego podatku od gruntów prywatnych — nie jest brana pod uwagę podwyżka, wprowadzona rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 339), stwarzało to dla gruntów państwowych wyraźne uprzywilejowanie w stosunku do gruntów prywatnych, dla których podstawą wymiaru opłat drogowych jest zasadniczy, obecnie obowiązujący państwowy podatek gruntowy, a więc łącznie ze wspomnianą podwyżką. To uprzywilejowanie nie miało uzasadnienia, chociażby ze względu na postanowienie ustępu 2 art. 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 747), w którym niedwuznacznie wyrażona jest wola ustawodawcy, aby grunty państwowe opodatkowane były na rzecz związków komunalnych w takim stopniu, w jakim podatkowi na rzecz tych związków podlegają grunty prywatne.